

LABOR et EDUCATIO

nr 3/2015

Monika Mazur-Mitrowska
Radomskie Towarzystwo Naukowe

Międzynarodowa Konferencja Naukowa EDUKACJA WCZORAJ – DZIŚ – JUTRO. Edukacja w dialogu pokoleń i budowaniu lepszej przyszłości Radom, 15–16 października 2015 roku

W dniach 15–16 października 2015 roku odbyła się międzynarodowa konferencja na temat: **EDUKACJA WCZORAJ – DZIŚ – JUTRO. Edukacja w dialogu pokoleń i budowaniu lepszej przyszłości**. Symposium zostało zorganizowane przez Wydział Filologiczno-Pedagogiczny Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego w Radomiu i Radomskie Towarzystwo Naukowe, w partnerstwie z Ośrodkiem Pedagogiki Pracy Innowacyjnej Gospodarki Instytutu Technologii Eksploatacji Państwowego Instytutu Badawczego w Radomiu, Wydziałem Pedagogicznym Akademii Pedagogiki Specjalnej w Warszawie, a także z naszymi południowymi sąsiadami: Wydziałem Pedagogicznym Univerzita Konštantína Filozofa v Nitre, Dubnický Technologický Inštitútem v Dubnici nad Váhom oraz Wydziałem Pedagogicznym Ostravská Univerzita v Ostravě.

Patronat nad konferencją objął Prezydent Miasta Radomia Radosław Witkowski oraz JM Rektor Uniwersytetu Technologiczno-Humanistycznego w Radomiu prof. dr hab. inż. Zbigniew Łukasik. Uczestnikami konferencji byli pracownicy naukowo-dydaktyczni z wielu krajów europejskich.

Gości powitali: prof. dr hab. Elżbieta Sałata – Prodziekan Wydziału Filologiczno-Pedagogicznego ds. Współpracy z Zagranicą, Karol Semik – Wiceprezydent Miasta Radomia, prof. dr hab. Dariusz Trzeźniowski – Dziekan Wy-

działu Filologiczno-Pedagogicznego oraz Marcin Kępa – Prezes Radomskiego Towarzystwa Naukowego.

W obradach plenarnych, którym przewodniczyli gospodarze spotkania – prof. dr hab. Elżbieta Sałata i prof. zw. dr hab. Mirosław S. Szymański – jako pierwszy zabrał głos prof. zw. dr hab. Stefan M. Kwiatkowski, który zwrócił uwagę na przygotowanie do przyszłości absolwentów szkół wyższych, akcentując rolę kompetencji związanych z relacjami interpersonalnymi, jakich – zdaniem pracodawców – brakuje młodym ludziom, wchodzącym na rynek pracy. Do kompetencji tych należą m. in.: umiejętność ekspozycji społecznej, zdolność efektywnej komunikacji, współpracy, jak również zachowań i postaw asertywnych. Prelegent, odnosząc się do pojawiających się obecnie konstatacji, że nie wiemy do jakiej rzeczywistości przygotowujemy młodzież, stwierdził, że można przewidzieć – po konsultacjach z ekspertami z prężnie rozwijających się dziedzin – w jakim kierunku będzie podążała nauka, a za nią świat zawodów, w odniesieniu do progresu nowoczesnych technologii.

Zagadnienie tożsamości jednostki w kontekście wolności, sumienia i pracy przedstawiła prof. dr hab. Elżbieta Gaweł-Luty. Wymienione wyżej kategorie są ze sobą w ścisłym związku, kryterium podmiotowości istoty ludzkiej stanowi jej prawo do wolności, której granice wyznacza sumienie – obszar aksjologicznych wyborów, które z kolei rysują ścieżkę poszukiwania przez człowieka swojej tożsamości, miejsca we współczesnym społeczeństwie, a także roli zawodowej, która przyczynia się do jego doskonalenia się i rozwoju.

Jako następny zabrał głos prof. dr hab. Henryk Bednarczyk, którego wystąpienie dotyczyło standaryzacji i kształcenia modułowego w badaniach i innowacjach edukacyjnych radomskiego środowiska pedagogicznego w odniesieniu do osiągnięć Ośrodka Pedagogiki Pracy Innowacyjnej Gospodarki przy Instytucie Technologii Eksploatacji – Państwowym Instytucie Badawczym w Radomiu.

Następne wystąpienie w części plenarnej, które wygłosił prof. dr hab. Franciszek Szlosek, koncentrowało się na kompleksowym przedstawieniu systemów kształcenia zawodowego w Polsce po 1999 roku w kontekście przemian na rynku pracy i trudności kadrowych, z jakimi borykają się obecnie pracodawcy.

Dr Krzysztof Symela z kolei mówił o europejskich i polskich instrumentach wspomagających rozwój kwalifikacji i kompetencji dla innowacyjnej gospodarki, pokazał wkład Instytutu Technologii Eksploatacji Państwowego Instytutu Badawczego w Radomiu w powstanie nowych opisów zawodów – dzięki opracowaniu Standardów Kompetencji Zawodowych.

W części popołudniowej pierwszego dnia obrad prof. dr hab. Franciszek Szlosek poprowadził panel na temat: *Czy szkoła wyższa winna być panteonem wiedzy ukierunkowanej na kompetencje intelektualne, czy też ośrodkiem kształcenia ściśle powiązanych z rynkiem pracy?* Uczestnikami dyskusji byli: prof. dr hab. Henryk Bednarczyk, prof. dr hab. Elżbieta Gaweł-Luty, prof. zw. dr hab.

Stefan M. Kwiatkowski, wiceprezydent Miasta Radomia Karol Semik, prof. zw. dr hab. Mirosław S. Szymański, dr Krzysztof Symela, dr Dorota Jankowska. Dyskutanci wskazali na trudności szkolnictwa akademickiego, bowiem sytuacja, w jakiej funkcjonują szkoły wyższe, nie sprzyja realizacji modelu kształcenia kompetencji intelektualnych; pojawiły się również głosy osób zaproszonych, że ośrodki zajmujące się tym etapem edukacji nie mają obecnie możliwości realizowania tych dwóch ról, nie są w stanie być ani kuźnią elit, ani odpowiednio przygotowywać do rynku pracy, chociaż – jak zauważył wiceprezydent Miasta Radomia – w przyszłości między tymi dwoma możliwościami należałoby postawić spójnik „i”, czyli najlepszą opcją byłoby naukowe, intelektualne rozwijanie młodych ludzi, a zarazem przygotowanie ich do aktywności zawodowej, co powinno być celem działań postulowanej edukacji jutra.

W drugim dniu konferencji obradowano w czterech sekcjach. Autorzy podjęli szereg zagadnień, odnoszących się zarówno do historycznych rozważań nad rozwojem pedagogiki, jak i do współczesnych idei oraz prognoz w zakresie edukacji i wychowania, dostosowanych do zmieniającej się rzeczywistości. Nie zabrakło ciekawych motywów pedeutologicznych, tak ważnych z punktu widzenia oczekiwań wobec nauczyciela przyszłości.

Pierwsza sekcja debatowała nad kształceniem dla przyszłości w kontekście wzajemnych powiązań między systemem oświaty a rynkiem pracy. Analizowane było jedno z podstawowych zadań edukacji, jakim jest przygotowanie młodych ludzi do wyzwań zawodowych, które spotkają na swej drodze życia, w procesie kreowania swojego „projektu kariery”. Przedmiotem analiz stało się także zagadnienie wzajemnych relacji kształcenia i późniejszej aktywności zawodowej, opartej na kwalifikacjach, umiejętnościach i kompetencjach, których źródłem jest edukacja.

W drugiej sekcji zajęto się dylematami współczesnego pedagoga. Omówiono problemy, z jakimi obecnie borykają się nauczyciele; co ważne, obok diagnozy trudnej sytuacji w szkolnictwie, zaproponowano szereg rozwiązań mogących przyczynić się do jej poprawy.

Problematyka obrad trzeciej sekcji dotyczyła historycznych przesłanek edukacji w kształtowaniu nowego jej modelu, uczestnicy byli zgodni, że warto czerpać z cennych źródeł przeszłości, aby unikać niepowodzeń i „wyważania otwartych drzwi”.

Naukowcy biorący udział w czwartej sekcji dyskutowali na temat przyszłych kierunków rozwoju i wizji pedagogiki jutra: Quo vadis nauczycielu? Dokąd idziesz nauczycielu? Były to ważne pytania dla uczestników, bowiem jako pedagodzy często projektujemy ideał, „zwieńczenie” procesu wychowania i sposoby wychowawczego modelowania przyszłych pokoleń, proponując kształt pedagogiki przyszłości oraz wizerunek nauczyciela, który sprosta tym wyzwaniom.

Edukacja jest kluczową dziedziną, która inicjuje i w dużym stopniu odpowiada za rozwój społeczny i gospodarczy kraju, w związku z tym podlega nieustającym przeobrażeniom. Z tego powodu nie gasną dyskusje na temat jej modelu, sposobu przygotowania absolwentów szkół do radzenia sobie w rzeczywistości, szczególnie w zakresie aktywności zawodowej. Żyjąc w tak nieustannie i często burzliwie zmieniającym się świecie, na płaszczyźnie społeczno-politycznej, ekonomicznej i kulturowej, nie sposób nie zapytać o miejsce pedagoga i jego rolę w tych nowych uwarunkowaniach. Dyskusje trwają także nad nowym modelem kształcenia nauczycieli, dotyczą postulowanego zestawu kompetencji u tych, którzy mają wpływ na edukację kolejnych pokoleń dydaktyków i wychowawców.

Omawiane wydarzenie wpisuje się w trwający obecnie dyskurs na temat przyszłości pedagogiki w obliczu zmian, które wpływają na potrzeby i aspiracje młodych ludzi, świadczy także o świadomości tego stanu i konieczności szybkiego reagowania, elastycznego dostosowywania się do tych wyzwań, właściwych nowym czasom – oczekiwań i potrzeb.